

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Yıl: 3 Sayı: 27

Mayıs 2021

ISSN: 2687-2307

Fotoğraf / Lavanta-Halil DEMİR

Ayfer YILDIZ ★ Ercan SAĞLAM ★ Mehmet OSMANOĞLU ★ Ahmet Süreyya Durna ★ Haşim KALENDER
İsmail OKUTAN ★ Recep ŞEN ★ İlker GÜLBAHAR ★ Mehmet MORTAŞ ★ Öznur BALABAN
Mehmet Ali GÜL ★ Meral Tabakoğlu TOKSOY ★ M.Nihat MALKOÇ ★ Gülçin Yağmur AKBULUT
Faik GÜÇLÜ ★ Furkan DİLEKÇİ ★ Halil CİN ★ Ramazan ÇETİNKAYA ★ Ömer KARSLI ★ Rıdvan YILDIZ
Akif DUT ★ Nurkan GÖKDEMİR ★ Adil BAŞOĞLU ★ Hızır İrfan ÖNDER ★ Kemal BAYRAKÇI
Ayşe ARSLAN ★ Muhammet Yalçın AZİZOĞLU ★ Akif Necipsoy ★ Yasin MORTAŞ

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Ön Kapak Fotoğrafı: Halil DEMİR

Arka Kapak Fotoğrafı: Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi

Instagram: yarpuzedebiyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:3 Sayı: 27 (Mayıs 2021)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

YİRMİ YEDİNCİ YARPUZ

Sanat eserinin güzelliği iki açıdan değerlendirilmeli: Bütüncül güzellik, bütünün içindeki parça güzelliği. Bu değerlendirme şiir için de geçerlidir. Divan edebiyatının estetik anlayışının parça güzelliği olduğu herkesçe malum. Parçadan bütüne giden bir güzellik anlayışı. Günümüz şiirlerinde daha çok bütüncül güzellikten söz edenler var. Yalnızca bütüncül güzelliğin olduğunu düşünmek pek akıllıca görünmüyor. Her tür şiirde ç/alımlı dizeler görmek olasıdır. Hangi ölçüyle, hangi sanat anlayışıyla, *hangizmin* etkisiyle yazılırsa yazılsın - yeter ki hakiki şiir vasfında olsun - şiirlerde parça bazlı güzellik zamanımızda kendini daha fazla hissettirir duruma gelmiştir. Birçok şair her şiirinin içine ç/alımlı dizeler yerleştirir. Zaten gerçek şiiri de şiirin parçalarında şu kavramlar ilgisiyle aramak gerekir. Armoni, ses, söyleyiş, anlam, derinlik... İşte yüz yıla damgasını vurmuş böyle bir dize:

Lambada titreyen alev üşüyor.

Alevin titremesi, ortamda bulunan eser miktardaki hava hareketiyle gerçekleşir. Bu gerçek sebebi hiç düşünmeyip üşümeyi aklımızdan çıkaramamamız *güzel nedenlemenin* olağanüstü örneğidir.

Kullanılan dört sözcüğün dördünün de anlamca birbiriyle ilgisi belagatteki anlamsal *uygunluğu* en üst düzeye çıkarmıştır.

Bütün anlamın yalnızca dört sözcüğe sığması *sehl-i mümininin* en yetkinlerindendir.

Üşüme özelliğinin verilmesi ile *kişileştirilen* alev aynı zamanda bu sözcükle birlikte anlamsal *zıtlığın* da merkezinde yer alıyor.

Bu dize, yüzyılın retorik anlayışına altın harflerle yazılması gereken nadide *mısra-ı berceste*lerden biridir. Karakoç, yalnızca bu dizesiyle yaşadığımız yüzyılda *şairlerin piri* olarak anılmayı fazlasıyla hak etmektedir.

Yirmi yedinci sayımızda da aramıza yeni katılan şiarler var: Mehmet Ali Gül, Ramazan Çetinkaya, Akif Dut. Muhammet Azizoglu ise haiku ile farklı bir şiir çizgisinde. Meral Tabakoğlu Toksoy, Gülçin Yağmur Akbulut ve Furkan Dilekçin'in hikayeleri sıra dışılıklarıyla dikkat çekiyor. Mehmet Mortaş'ın denemesi şairleri başka bir boyuta taşıyor. Yasin Mortaş, şiirinin her dizesi ile okuyanı değişik âlemlere sürüklüyor. Akif Necipsoy, Kitap-lık köşesinde Nadir Aşçı'nın Ölümle Paslanmış adlı eserine yer verdi.

Yaşadığımız coğrafyada, yıllar sonra ekonomik anlamda büyük bir etkiye sahip olacağını düşündüğümüz bir çiçeğe yer verdik: Lavanta.

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile ...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Ayfer YILDIZ

MAPUSHANE

paslı tırabzanlar gözlerimde
evrenin sökülün çivileri
mıhlaniyor geceme
ah melânkolik yokluğum
ah tırnaklı müebbetler

özgürlükmüş diasporalarım
zandan zana konmak özgürlükmüş
özgürlükmüş sürgün günlerim
özgürlükmüş nasırlı yollar

kağıt gemiler gezdiriyor hayallerim
kalbim kaptanlığa hazır
hür sevgiler yetiştiriyor kavgalarım
kaybetmeden rotasını

kelepçeli ruhum tırmalanıyor
bir sesten görüyorum dört yanı
bir sesten dinliyorum yedi diyarı

hasretimin rengi duvar yazılarında
gelincikler artık cennet meyvesi
bu dünya o dünya değil
için için girdap
için için mahşer yeri

paslı tırabzanlar gözlerimde
ayaklı sancılar örüyor darağacım
okşanmamış saç tellerim örseleniyor
diriltiyor ölüme zar atan huyumu
söyleyin celladıma sek kazsın kuyumu

Ercan SAĞLAM

BİNDOKUZYÜZYETMİŞDÖRT

bindokuzyüzyetmişdört altısı mart ayının
geç kalmışım dünyaya bir kundağa sarmışlar
bütün herşey aklımda tahta beşik ve soba
sevinçle karşılaşmış bahçede uçan kuşlar

sobada çitirdayan seslerdi kulağımda
orda birden göz göze gelince hatırladım
solumda bir pencere, onun hemen sağında
açık duran bir kapı üç kez okundu adım

gizlice gençliğimden öç almaya gelirken
kendimle didişirken kaybolurdu mevsimler
saklamaya korkardım dizimdeki yarayı
bütün haylazlığımlı gösterirdi resimler

benim de onlar gibi acı çektiğim oldu
ben de el yordamıyla tanımladım eşyayı
insan en az zararlı nasıl içinden çıkar
ağzında kusmuk gibi dururken onca sayı

ben de uçabilirdim, kırılmasaydım eğer
görebilirdim belki birazcık dirensaydım
ne olurdu yorgun ve üzgün kadınlar gibi
gözlerimi kapatıp yalnızlığa dönseydim

ne kadar gereksizmiş cebimdeki kağıtlar
günler nasıl geçermiş birbirinden habersiz
evde kalan kızların saçları neden beyaz
oturmak istediğim yerler ne kadar yersiz

ben de herkese kızıp onlarca yıl bekledim
yanlış ecza sürdüler iyi olmadı yaram
keşke ayrık dursaydım yapma çiçekler gibi
alnimda bir siyahlık, döş cebimde sigaram

benim hiç ipi çekmek aklıma gelmemişti
gözlerimi budaktan sakınmaktı niyetim
cirit attım kentlerin yorgun sokaklarında
bir taş kadar annesiz bir serçe gibi yetim

önce suç isnad ettim ben attım taşı önce
karanlık birden bire bastırınca kayboldum
buz gibi donup kaldım hayatın ortasında
yüzüm kara çıkmasın diye günahkar oldum

beni de vuracaklar kaçarken biliyorum
sahibinden ruhsatlı yasal bir mermi ile
vuracaklar hıncını benden çıkaracaklar
suçu kabul etmeyip çingar çıkarsam bile

herşeyi söylüyorum tarihe not düşülsün
artık bırakıyorum gözlerimi kuşlara
onlar bulsun ruhumda kopan fırtınaları
yaşamak ki göğsümde iri duran bir yara

Mehmet OSMANOĞLU

UZAK BAHAR

bu bahar uzaklardan aşır gelen bir bahar
bu cemrede sanki bir anne müşfikliği var

konar tüm bahçelere rengin görüntüsüyle
her tohumu sarmalar canfeza örtüsüyle

gök denizinde güneş bir çalımla yüzerken
o mağrur zıyasını nasıl söndürür derken

bulutlar bir hışımla belirir âsumanda
duyulur şimşeklerin gürültüsü bir anda

yüklenmiş sinesinden yağar toprağa rahmet
biter hülyalar için güzden kalma esaret

tutunur ellerinden pür telaş bir ışığın
şevkle dolar kalbine bu bahar her aşığın

sonra toprak kokusu sarıverir her yanı
diriliş musikisi dinlendirir zamanı

yerin yorgun yüzünde tebessümler açılır
nisan çeşmelerinden ab-ı hayat saçılır

ve çiçekler doğrulur düştükleri yerlerden
dönerler bir kış günü çıktıkları seferden

mehtap esrik salınır bahar akşamlarında
yıldızlar toy'a durur göğün yamaçlarında

rüzgârın heybesinde ne müjdeler yüklüdür
her şarkıda nazlı ve gizli hayal saklıdır

kuş ve çocuk sesleri yol bulur içimize
şen besteler oturur yorulmuş dilimize

bir garip hüzne çıkar fakat yine fikrimiz
ne ki bahar olsa da erir saatlerimiz

hicranlar hatırlanıp tırmalar kalbimizi
bu his ölgün sükûta alıp götürür bizi

bu döngü evet sürer bilmem kaç bin senedir
akış zevale değil ebed sahibinedir

her bahar içimizde filizlenir tabiat
eskitse de bizleri ayna güneş ve saat

Ahmet Süreyya DURNA

KARA BAHTIM

Dumura uğramış körpe dimağı,
Serap da “su” diye dili damağı,
Kuruyup kavrulan o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Günücü dostların göz darbesiyle,
Baltadan beş beter söz darbesiyle,
Çam gibi devrilen o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Günahkâr bir asrın yükü boynunda,
Müzmin ağrıların küflü koynunda,
Kıvranan kıvrılan o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Hayır! Bu olamaz insanlık hâli,
Yolgeçen hanında kazık misali,
Ha bire sivrilen o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Yağmursuz havada sele kapılan,
Yaprak oynamadan yele kapılan,
Zamansız savrulan o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Çekeceği varmış çıkası canın,
Baskısı altında kahpe dünyanın,
Pestile çevrilen o bahtı kara;
Benim, benden başkaları değildir.

Haşım KALENDER

SUÇLUYUM

Ayağımdan bağlayarak gitmiştin
Kıramadım, suçum buysa suçluyum
Yemin vermiş bir de yemin etmiştin
Aramadım, suçum buysa suçluyum

Düşünmedin kapıları açarken
Bahar sandım gülücükler saçarken
Bilirim ki yaralıydın kaçarken
Saramadım, suçum buysa suçluyum

Derman-sızım, dertlerimse dört köşe
Gün kararır, düşer yatarım düşe
Yaşadım mı, ölü müyüm, bir işe
Yaramadım, suçum buysa suçluyum

Küçücüktün, aşta daha çıraktın
Ayrılığı derman sanıp bıraktın
Özümdedydin, gözlerimden ıraktın
Soramadım, suçum buysa suçluyum

Kaç yıl oldu, kaç yaşadım, saymadım
Karşılaştık bakmaya da kıymadım
Verdiğim söz ömürlüktü caymadım
Varamadım, suçum buysa suçluyum

Dibi ırmak, gerdanı ak dağları
Üzerime yıkıp gittin çağları
Diken seçtim yollarına ağları
Öremedim, suçum buysa suçluyum

Sevda imiş ötelere ilk talim
Sen değil de bu ayrılık çok zalim
Yıllar oldu hayalinle hemhalım
Iramadım, suçum buysa suçluyum

Düşündükçe, batmadı mı içine
Sevmeseydim idam derdim suçuna
Ak düşmüştür, benim gibi saçına
Taramadım, suçum buysa suçluyum

Yağmur yağar sökün eder özümden
Adın dense kızarırsın yüzümden
Dile geldin, dökülürsün sözümden
Duramadım, suçum buysa suçluyum

Çok denedim, silemedim anımdan
Bir parçaydın, koparmadım canımdan
Açar iken çiçek çiçek yanımdan
Deremedim, suçum buysa suçluyum

Hayalimde bütün yolu denedim
Seni değil hep kendimi kınadım
Yüreğinde yara oldum kanadım
Giremedim, suçum buysa suçluyum

Adımı duy, söyleyerek yanma ha
Sebep sendin vefasızla anma ha
Göğsüm yara zorda kaçtı sanma ha
Geremedim, suçum buysa suçluyum

Kalender'i köşesinde yığarken
Kader dedik boynumuzu eğerken
Ok bakışın gözlerime değerken
Göremedim, suçum buysa suçluyum

İsmail OKUTAN

İKİZİNİ ARİYOR YÜREĞİM

en karanlık çağın en kara zulümlerine inat
isyana namzet olacak ikizini arıyor yüreğim
uzaklarda, çok uzaklarda
açılıyor mesafeler önümde
esrik zamanların sırlarını saklayarak
eksik olan modernizm bu çağda yeni icat

güneş gibi değdiği zaman sözlerim
eritir yüreğimdeki buzulları
bunu biliyorum ve biliyorum ki
kara kış gibidir zulüm mevsimi
çiğ gibi düşmüş ölüm tanelerinden sonra
o bakir sabahın bakire zamanlarını özlerim

kıyamet kopsa da hep hakikat batıla galebe çalar
üstün gelecek her halükârda hak kuvvete
hakikat dağından kopan bir fırtına girer uhulete
en deli rüzgârları, en hırçın denizleri kalbim tutar
eprimiş duygular içimde yenilenecek
bütün tılsımları bozmadan hücrelerinde saklar

hatırlatır bana bir kez daha hakikat
döndüğüne inandığım zaman ey yar
masum bir çocuğun nasıl üşüdüğünü şehrin ortasında
uzaklarda ikizini arıyor yüreğim
rüyalarımda sakladım ben onun namzedini
hikâyemde saklıdır en öfkeli, en yetim hatırat

yassıada gibi tedrici edilmiş derinlerde
yetim acılar sızlatır kalbimi
kalbimi sızlatır kan ağlayan bir gecede
kalın bir urganla ihanet ağacına asılıp
idam edilmiş ince duygular kalbimi
şimdi intikam saklıdır en nasuh yeminlerde

Recep ŞEN

KARLI DÜŞÜNCELER

hayalin belirsin karlar üstünde
çözölsün ruhumun buzları bugün
yalnız güvercinim yarlar üstünde
yolumu kaybettim bilmezsin niçin
dilerim senin de kavrulsun için

göl yüzün gizlenir beyaz örtüye
karlara karışır o naif sesin
susarsın sevdayı atıp erteye
minik serçe gibi donar nefesin
kim bilir şimdi sen nerelerdesin

camlarda tükenen buğudur umut
kış beyaz dişini gösteren kısırak
tipiye tutulur yaylada bulut
gölünü soldurur üşüyen bardak
şifadır yarama sürdüğün tiryak

damlardan sarkarken buz hevenkleri
didindim durdum hep, bir yanım yarım
bir köy kiliminden bildim renkleri
uzaktan sevmekmiş meğer kaderim
kar yağarken o gün göçtü çınarım

İlker GÜLBAHAR

GÖÇ BELGESELİ

hadi diyelim ki makasladın
ömrün nasırlı etlerini
eteğindeki çakıl taşlarını silkeledin
umut ağaçlarına iki cemre çizdin
lapiska saçlarını da belikledin ilkyazlara
kendine fısıldadığın
yalanın sarmaşıklarını
alnının ortasına çivilenmiş ve gün gün seni
zehirleyen vicdan sütleğeni ne yapacaksın

çiçeksiz, serçesiz, uçurtmasız
denizli bir şehir de olsa göçtüğün
yeni bir yüz / yeni bir göz için
bulanık bir yağmur
tozuyordur beklediğin körfez
yani bir balkondan bakmak gibi
küçümen görünse de baldırandır
içine dününden batan kıymıklar çünkü

nereye dönsen
eski ama tazelenen yansıma
bilirsin insan salt tenini götürmez uzağa
yaralar hep en olmaz yerden baş verir
yaralar hep kesek kesek yaralar

değişse de ufkumuzdaki sokak ve caddeler
gökyüzü yine aynı gökyüzüdür
yaşamın ezberli sayfaları kanatır zamanı
replikler avucumuza önceden yazılmış
roller geride kalmışların özlemleri üstünedir

Mehmet MORTAŞ

ŞAİRİN GÜN DÖNÜMÜ

Mum gibi eriyen denizi gemiler ile geçmek veya kâğıttan yapılmış tekne ile ateşten göllerde yol almak, ne kadar zor; sen bilir misin, ey şiir yazmak için yola çıkmak isteyen şair? Hiçbir deruni tarafımız yok denecek kadar az. Kullandığımız sözcükler bize bir şey anlatmıyor. Heybemiz dolu, envai çeşit yaşanmışlık var. İnsanlara akıl verecek tecrübelerimiz, hayatın cafcacılı girdaplarında kullandığımız aritmetik zekâ, rengârenk boyalar ile boyanmış evlerimiz, arabalarımız var ey kelimelerden demini alamamış şair. İçi doldurulmamış, balon gibi şişirilmiş kof, aymaz hayata karşı hiçbir anlamı olmayan bir heybe ile çıkıyorsun; kendini ve hayatı anlatan şiir yazmaya. Kendimi, kendini, hayatı anlatacak şiirleri bekler vicdana susamış, ateşten denizin karşısında bekleyen insanlar. Şiir yazmak için hazırlıkların bu yüzden sıradan olmasın, bir kelime için günlerce, aylarca gerekirse yıllarca uğraşmalısın ki kendini, hayatı ve seni bekleyen insanları tam tanımlayabilesin, anlayabilesin. Gerçi kendimizi tanımlayamadık, hayatımızı anlamlandıramadık ki, hayata sunacağımız kelimeleri tanımlayalım, anlamlandıralım. Çetin ceviz kelimelerden geçeceksin, gerekirse kırılmayan, özünü göremediğin sözcüklerin

kafasına bir balyoz gibi ineceksin; acılarından, sevinçlerinden, hüznlerinden bir çeşni yapıp heybene koyacaksın. Çünkü alelade, sıradan, kof hayatlar ve yaşanmışlık ile çıkma yola. Mum gibi eriyen denizden veya ateşten göllerden geçemez, yenik ve kepeze olarak geri dönersin. Geçsen dahi heybende kullanacağın hiçbir malzeme bulamazsın. Ne acılarından yoğrulmuş dizelerin ne dizelelere sığdırmak istediğin şiirlerin nede menkıbelerin kalır.

Ey gündönümüne döndürülmüş şair, heybeni kontrol et yola çıkmadan önce. Metruk bir hayata yaslanmışsan, başka bir hayata karşı mücadele etme. Aklında harlanan sözcükleri kontrol etki onların gölgeleri hayatına dökülmesin. Hazırlıklarını yap ve şunu de: Şiirlerime yetecek barutum var mı? Gönüllere hitap edecek gücüm var mı? Eziyet ettiklerinde ezginliğim artacak mı? Ve deki in-

sanlara: Kendimi, sizleri ve hayatı anlatacak sözcükler ile geldim, dizeler ile dimdik durdum karşınızda. Heybemde sözcüklerden envai çeşit sırlar var; her dizeyi, adı konmamış sırları, sizlerle paylaşmaya geldim. Gönülünüzdeki gönül putunu kırmaya geldim. Fiziki âlemin arkasındaki hissetmediklerinizi biraz olsun hissettirmeye geldim. Saatlerce, günlerce, aylarca heybemdekileri paylaşmaya geldim.

Bohçanda kırk yıl biriktirdiğin hayat malzemesinin her kelimesinde, her harfinde kırk yılın yoğrulmuş deruni sorgulamalarını ve hayat akışını görürsün. Kırk saat şiiri, ruh halimizin limana demir atmış, elmas yüklü gemilerin hareket zamanını beklediği gibi. Heybemizde

demini almamış kelimelerimiz, kanatsız sözcüklerimiz. Hayatın keşmekeşliğinde heybemizden sözcüklere dökemediğimiz acılar... Açlıktan ölen bebeklere uzaktan bir şey yapamayan, umutsuzca bekleyen hazin kıvranışlar... Bir ağacın hiç ses çıkarmadan sessiz sedasız, ayakta ölümü... Bir mısra için, bir dize için, bir şiir için heybemdekiler yeterli mi? Hayatı anlatabilir mi, tanımlayabilir mi? Pek de makbul olmayan meçhul bir döngü yaşıyoruz yola çıkmadan önce.

Ey gündönümü dönmüş şair! Kalk ve kelimelerine dön. Uyar gönüllerdekileri. Akıllarda kalan insan menkıbelerini, vicdanın heyulası ile birikmiş çocuk düşlerini... Hazırlıklı ol şiirlerin için dizelerine.

Öznur BALABAN

O SENDİN

ben
seni bekledim
orada bir yerdeydin
biliyordum
mutluluğumun mutsuzluğa
umudumun hüsrana döneceğini bildiğim gibi
her ne olduysa bir gün
maskelerin atılıp olup biten her şeyin
aslında koskoca ve bomboş bir avuntu
başkalarını değil
kendimizi kandırdığımız
bir illüzyon olduğu gerçeğiyle
yüzleşeceğimizi bildiğim gibi
orada bir yerdeydin
incinmiş kırılmış
ama ümitli
ve benim gibi ayakta
yapmak istediklerine
yapabildiklerine tutunan
yapamadıklarını
daha güzel bir güne erteleyen

çünkü olacaktı
biliyorum
orada bir yerdeydin
beklemekten vazgeçmeyen
ben
seni bekledim
seni aradım
o sendin
rüyalarımda
içine katasıya sarılan
elleri titreyerek ağaran saçlarımı okşayan
hançer zülüflerimi sinesinde dalgalandıran
sımsıkı dokunmak için
yanakları yanaklarımı arayan
o sendin
çağrılarımın sahibi
bekleyişlerime ilmek ilmek dokuduğum
dönüp dönüp sil baştan okuduğum
şirirlerimin tek gerçeği
biliyordum gelecektin
bir mucize bir müjde gibi
bir prens
bir seyyah bir kaptan
bir aslan kanadı kırık bir şahin gibi
kararan bahtıma güneş
şifa bekleyen gözlerime nur
çileli başıma taç olacaktın
biliyorum sevgilim gelecektin

Mehmet Ali GÜL

BAKMA ÖYLE ÇOCUK

*Ben artık şarkı dinlemek değil
Şarkı söylemek istiyorum*

henüz filize durmuşken barış tomurcukların
kimler aldı masum yanlarını
kimler böyle kan/attı

tedirgin bakışların heyulası
nasıl dirildi ansızın
bu sessiz haykırışın nedendir böyle
haydi söyle
nerden peydahlandı gözlerindeki bu korku izi
utandırma bizi çocuk
evcilik oynarken bestenigâr düşlerinde

bakma öyle, bakma çocuk
içim yanıyor
sızlıyor bak yüreğim
sen ki dünyamın en saf yanısın
soframdaki bereket
sen nevbaharın adısın

ah çeşm-i siyahım
ah ahım
günüme doğan güneş
mavi düşlerime sarmaladığım böğürtlen dalım
söyle neden sarardı yüzün
ve nerden düşüverdi yüreğine bu hüznün

bakma öyle bana
umutların vurulmuş özgürlüğün satılmış gibi
yarınların çalınmış, umutların yakılmış
biçare bırakılmış gibi
bakma bana öyle çocuk

sen hep tomurcuk kokmalıydın gülşenimde
çektiğim nefes olmalıydın
soframda ekmek su gibi
sen hep gülümse/meliydin be çocuk
sendeki o gözler taze baharlara uzanmalıydı
bir elinde uçurtman
diğerinde jiroskop topacın olmalıydı
yaşamalıydın
dallarından
kırıl/mama/lı
kanatlarından
kan/ama/malıydın

Meral TABAKOĞLU TOKSOY

SÜRPRİZ AŞK

Adının Gülümser olması kişiliğiyle bütünleşmiş, du-dağında daima hemen kayboluvorecek gibi buruk bir te-bessüm yerleşmişti.

Gülümser... Sevdalı fukara kızı Gülümser... Yörenin zenginlerinden Osman Ağa'nın oğlu Orhan'a sevdalan-mıştı. Karşılıksız değildi Orhan da yanıp tutuşuyordu Gülümser için. "Konuşacağım." diyordu genç adam. "Ba-bamın karşısına geçip söyleyeceğim. Durum böyleyken böyle diyeceğim." Ama bu o kadar da kolay değildi. An-nesinin olanlardan haberi olsa da o da korkusundan söy-leyemiyordu kocasına. Son yedi sekiz yılı saymazsak ka-dıncağızın kocasından görmediği şiddet türü kalmamıştı. Çocukların annelerine arka çıkması, büyük oğlanın da babaya rest çekmesi adamı epeyce dizginle-mişti. En azından karısına zarar veremiyordu artık. Al-kole olan düşkünlüğü yüzünden ev halkına kâbus dolu günler yaşatmıştı. Çocukların bu ortamda büyümeleri kişiliklerini son derece olumsuz etkilemiş, özgüvenleri gelişmemişti. Abi kavgacı, Orhan da içe dönük kişiliğe bürünmüştü. Orhan birkaç defa kaçıp kurtulmak istese de annesine kıyamamıştı. Şimdiye kadar çektikleri yeter, benim yüzümden de acı çekmesin diyerek. İki yıl olmuş-tu Gülümser'le birbirlerini tanıyalı. Abisi de evlenmişti, artık babasıyla konuşabilirlerdi. Orhan annesinden me-det umuyor, ona yalvarıyordu, babamla birlikte konuşa-lım diye. Nihayet bir akşam konuşmaya karar vermişler-di. Ana oğul heyecandan elleri ayaklarına dolanarak konuşacaklarını tasarlarken adam olanları sezinlemişçe-sine bunlardan atak davranarak, "Oturun da biraz konu-şacaklarım var." deyince, Orhan annesinin yüzüne baktı. Biliyor muydu acaba babası? Merakla karşısına geçip oturdular. Adam, hafifçe boğazını temizleyerek konu-şmaya başladı: "Abini evlendirdik oğlum, senin sıran da geldi artık." dediğinde Orhan'ın heyecandan boğazı ku-rudu, kalbi göğüs kafesine sığmıyordu sanki. Baba de-vam etti. "Bizim eşraftan Selahaddin amcanı bilirsin. Bu-gün aramızda konuştuk onun kızı Nilgün'le seni birbirinize münasip gördük en kısa zamanda da isteme-ye gideceğiz." Genç adam konuşma yetisini kaybetmiş gibiydi. Beyninin içinde isyan, nefret, öfke birbiriyle çar-pışıyor; bu denli aciz kalmanın acısını iliklerinde hisse-di-yordu. Adam, "Hadi bakalım, hayırlı olsun." dedi. Or-han'ın tüm hayalleri, umutları, sevinçleri yerle bir olmuş, o da altında kalmıştı. Gözlerinden boşalan yaşlar, baba-sına gücü yetmeyeceğini bildiğindendi. Yine de sesi tit-reyerek: "Baba!" dedi. Adam ayağa kalkmış kapıya doğru yönelmişti, hayretle oğluna döndü. Orhan kekeleyerek; "Ben... Ben..." dedi, devamı gelmedi. Annesi yardımına yetiştii. O da ürkekerek; "Başka birini istiyor bey." diyebildi. Adam hiddetle kadının üzerine yürüyüp öyle bir kükredi ki "Bu da ne demek! Eski köye yeni adet mi getiriyorsu-

nuz? Bu hafta hazırlıklar bitmiş olsun." dedi karısına. "Bu iş fazla uzamadan söz kesilecek haberiniz olsun. Beni sözsüz mü çıkaracaksınız?" dedikten sonra öfkeyle çıktı gitti. O gün Orhan sabaha kadar uyuyamadı. Bunu nasıl kabul edecek, dahası Gülümser'e nasıl söyleyebile-cek. Ertesigün sevdiğiyle buluştuklarında gözleri kan çanağı, benzi solgundu. Gülümser akıllı bir kızdı. Kötü bir şey olduğunu anlamıştı. "Babanla mı konuştun, on-dan mı bu haldesin?" diyerek konuşturmaya çalışınca Orhan başı önünde olanları anlattı. Genç kız: "Sana her zaman söyledim, davul da dengi dengine diye. Ben baba-na kızmıyorum. Zaten başından beri bu işin olacağına aklım hiç yatmamıştı. Denk olmadığımızı biliyorum. Ne yaparsın ki gönül ferman dinlemedi işte. Nilgün'ü uzak-tan da olsa tanırım tam yanına yakışacak biri inan bana." Bunları söylerken öyle içten, öyle samimi görünüyordu ki. "Ne yapalım kader böyleymiş." dedi. İçinde kopan fı-rtınaları Orhan'a belli etmemek için uğraşırken gözyaşla-rına hükmü geçmiyordu. Yüreği; sensiz nasıl yaşarım, ne yaparım diye feryat ederken dili başka şeyler söylüyordu. Son bir defa sevdiğinin boynuna sarıldı genç kız. "Sana da kırgın değilim, çaresiz olduğunu biliyorum. Hakkını helal et." dedikten sonra, sevdiğinin cevap vermesine fir-sat vermeden kaçarcasına uzaklaştı. Orhan, genç kızın bu tutumu karşısında daha da ezilmişti. Bu son görüş-meleri-ydi. Birkaç hafta sonra Orhan'la Nilgün sözlendi-ler. Düğün tarihini de aileler kararlaştırmıştı. Beklemele-ri için neden yoktu. Üç ay sonraya karar kılındı. Orhan karalar bağlamış, evleniyor mu yoksa cenazesi mi kalkı-yor belli değildi. Nilgün; boylu poslu, alımlı bir genç kızdı. Ne var ki Orhan'ın gözü Gülümser'den başkasını gör-müyordu. Düğün bitip eve geldiklerinde gelin sessiz sessiz ağlarken Orhan merak etti. Nişanlıyken doğru dü-rüst konuşmamışlardı bile. "Sen de mi gönülsüz evlen-din, ondan mı ağlıyorsun?" deyince kızın hıçkırıkları arttı. Orhan anladı ki, bu evlilik sadece babaları mutlu etmişti. "Keşke nişanlıyken konuşabilseydik. Ben de ba-bamın zoruyla evlendim. Benim de sevdiğim kız var, adı Gülümser. Aynı adı gibidir, sadece gülümser. Ağzı dolu-su güldüğünü hiç görmedim. Senin gönlün de başkasın-da galiba." Kız ürkek bakışlarla başını yavaşça kaldırıp Orhan'a baktı. Ağzından laf almaya çalıştığını düşündü. Orhan kızın düşüncesini tahmin ederek devam etti. "Bana güvenebilirsin çekinmene gerek yok!" Nilgün içinden, ne olacaksa olsun diyerek başını evet dercesine salladı. "Bu çevreden biri mi?" diye sordu. Kız da evet anlamında başını salladı. Bir vakit sessizce oturdular. Genç adam, bu işin sonu ne olacak, ne yapmalıyım diye düşünürken Nilgün ani bir çıkışla ve her şeyi göze aldığı-nı hissettiren bir ses tonuyla; "Şu an aşağıdalar. Evi basıp beni kaçıracaklar, bu ikimiz için de iyi olur değil mi?"

Orhan her ne kadar bu evliliği istemese de kızın bu çıkışı, pervasızlığı karşısında şok olmuştu. Kedine yediremedi düşeceği durumu. “Bu günü mü buldun! Niye evindeyken kaçmadın?” Nilgün, “Annem bir an olsun yanımdan ayrılmadı. Sevdiğimden haberi vardı çünkü. Tuvalette bile kapının önünde bekledi. Babamdan ödün kopar.” “Ee, sen de şimdi mi kaçacaksın yani?” deyince kız başını önüne eğdi. Orhan odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. İçinden babasına etmediği sitem kalmamıştı. Onun bu zorbalığı yüzünden hayatı alt üst olmuştu. Aslında karısını eliyle sevdiği adama teslim edebilirdi. Onu çok iyi anlıyordu çünkü. Böylece kendisi de özgür kalır, Gülümser’le buradan çok uzaklarda yeni bir hayat kurabilirdi. Aniden Nilgün’ün karşısında durdu. Bakışlarında her şeyi göze almanın kararlılığı okunuyordu. “Bana bak! Bir kâğıda birazdan ineceğini yazıp pencereden at. Yalnız bir şartım var, bu planı beraber yaptığımızı kimse bilmeyecek. Sonuçta nikâhlı kocanım. Söz vermelisin bana.” Kız sevinçle şaşkınlık bir arada “Söz veriyorum.” derken Orhan’ın boynuna sarılıverdi. Orhan: “sevdiğin bile bilmeyecek!” derken kızın kollarını usulca tutup boynundan indirdi. Nilgün de “sevdiğim de bilmeyecek.” diye tekrar etti. “Ne yazacağım kâğıda?” diye sordu. Orhan saatine baktıktan sonra bir buçuk saat sonra ineceğini yaz. Kız, “Tamam” dedi, notu yazıp pencereden attı. “Üzerini değiştirip hazırlan.” dedi Orhan. Artık bunun sonu neye varır umurunda değildi. Nilgün’ün cesareti onu da güçlendirmişti sanki. “Ben de üzerimi değiştirip yatacağım. Uyuyunca gitmiş diyeceğim annelere. Sen de yakalanırsan aynısını söyleyeceksin. Sakın beni pişman etme!” diyerek tekrar uyardı. “Merak etme sen. Sabaha nerede oluruz kim bilir, yakalayamazlar bizi. Hayatta aklıma gelmezdi böyle bir şey. Sen nasıl mert bir adammışsın.” derken minnetle Orhan’ın kolunu sıvazladı. Genç adam da ona tebessümle karşılık verdi. Yine kısa bir sessizlikten sonra Nilgün, “Sevdiğin kız çok şanslı.” dedi. “Sen şanslı değil misin?” dedi genç adam. Kız cevap vermeden başını öne eğdi. Orhan bu sessizliğe mana veremedi. Sorusunu yineledi. “Bilmiyorum... Seninle konuşmaya başladığımızdan bu yana ben de bunu düşünüyorum. Senin için dışın bir. Samimiyetin güven veriyor. O böyle değil. Hep bir şeyler gizliyor gibi hissediyorum.” Orhan aniden yerinden kalkıp “Ne diye bunca sıkıntıyı göze alıyorsun o vakit? Ben aşka hürmet ederim, o yüzden yardım ediyorum. Eğer durum böyleyse, tereddütlüysen iş değişir, haberin olsun!” Genç adamın kafası karmakarışık olmuş başını elleri arasına almış, ovuşturuyordu. Nilgün devam etti: “Benim için güven çok önemli, oturup konuşabilmek derdini anlatmak, anlaşılacak ne kadar mühim. İnan seninle konuşana kadar bunu fark etmemiştim. Keşke sana aşık olsaydım.” deyince Orhan şaşırdı. Yüzü mahcubiyetten kızarmıştı. Kendini toparlamaya çalışarak “Aslını istersen senin cesaretine de ben hayran kaldım. Kendimden utandırdın beni.” Nilgün, “Hiç utanma benimki cahil cesareti. Bak sana, emin olmadığım adamın peşinden gidiyorum. Yalnız senin yaptığını kimse yapmaz. Sevse de sevmese de evlendiği kadını eliyle kim teslim eder?” Korkuları, umutsuzlukları dağılmaya başlamış içten bir sohbe dalmışlardı. “Eğer okutsalardı bunların hiçbiri olmayacaktı.” diye dert yandı genç kız. İzmir’de teyzem var. Bana

gönderin, yanımda kalsın okuturum dedi, izin vermediler. Şimdi okutacaklarını söyleseler her şeyden vazgeçerim inan.” dedikten sonra; “Bugün hiç kahve içmedim bu sohbet kahveyle daha güzel olur.” diyerek aceleyle mutfığa yöneldi. Bir çırpıda kahveleri yapıp getirdi. “Kahve çok güzel olmuş, eline sağlık.” dedi Orhan. Ardından tekrar saatine baktı “Vakit gelmiş, hadi bakalım çantayı unutma.” dedi. Kız telaşlanmış odanın içinde gidip geliyor, ne yapacağını bilmiyordu. Çantasını alıp bırakıyor, ayakkabısını giyip çıkarıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Ne oluyor? Geç kalacaksın.” dedi Orhan. “Hayır bugün olmaz! Sana bunu yapamam. Böyle bir şeyi hak etmiyorsun. Herkes sana gülecek, dalga geçecek. İlk gece karısı başkasına kaçmış diyecekler. Daha neler neler... Bunların altından kalkamazsın. Ben böyle bir bencilliği yapamam.” Sessizce oturup düşünmeye başladı. Sonra birden yerinden kalkıp, “Bak! Şöyle yapalım yarın sen Gülümser’le konuş. Önce sizi gönderir, ben sonra giderim, belki de hep birlikte gider istediğimiz yerde ayrılırız.” Kendi kendini onaylayarak, “Evet evet, inan bu bizim için daha güvenli olur. Gözüm arkada kalır yoksa.” Orhan da biraz düşününce bu plan aklına daha çok yattı. Yalnız, Nilgün’ün sevdiği adama olan güvensizliği kafasını karıştırmış, yanlış adım atmasından korkuyordu. “Ben şimdi planın değiştiğini haber veriyorum, beklemesinler boşuna. Sonra da küçük odada kanepede yatacağım.” dedikten sonra omuzundan büyük bir yük kalktığını hissederek yatağına gitti. Sabah mutfaktan gelen seslerle uyandı Orhan. Nilgün kalkmış çayı demlemiş, sofrayı kurmuştu. Kapıda genç adamı görünce güler yüzle, “Günaydın, iyi uyudun mu? Özellikle ses çıkardım uyanman için.” derken muzipçe güldü. “Bugün çok işimiz var, biliyorsun.” Orhan kahvaltı sofrasını görünce şaşkınlıkla Nilgün’e baktı. “Hangi ara hazırladın bunları?” derken, atıştırmaya da başlamıştı. “Patates bile kızartmışsın, çok severim de bu kadar şeyi kim yiyecek?” Nilgün; “Daha sucuklu yumurta da yapıyorum. Şimdi görürsün kimin yiyeceğini. Üç gündür doğru dürüst bir şey yemedim. Açlıktan ölüyorum.” Orhan da başını sallayarak, “Ben de aynı...” dedi. “Otur o zaman ne bekliyorsun?” İkisi de oturup iştahla kahvaltılarını yaptılar. Kahvaltı bittikten sonra, “Hiç vakit kaybetmeden git Gülümser’le konuş sen.” dedi Nilgün. Orhan heyecanla evden çıktı. Bu vakitte babası da evde olmazdı. Bir işaret etti mi hep buluştukları yere gelirdi sevdiği de. Kim bilir nasıl şaşıracak nasıl mutlu olacaktı genç kız. Belki de bu defa ona kaha attırabilecekti. Bunları düşünerek Gülümser’in sokasına girmişti bile. Sokakta hiç olmayan bir hareketlilik gördü. Sevdiğinin evinin önünde bir kalabalık vardı. Yaklaştıkça heyecanı arttı. O anda mahalleden bir arkadaş kendine doğru aceleyle yaklaşıyordu. Konuşmasına fırsat vermeden kolundan tutup yol kenarındaki asırlık ağacın arkasına çekti. “Sen ne arıyorsun burada, eceline mi susadın?” Orhan, “Hayırdır ne oldu, bu kalabalık da ne?” dedi. “Haberin yok mu yani? Ben de duyup geldim sandım” dedi adam. “Orhan korkuyla arkadaşına bakarken adam; “Çabuk uzaklaşalım buradan, anlatacağım.” Biraz ilerledikten sonra, “Başın sağ olsun Gülümser dün gece kendini asmış!” Asmış... Asmış... Asmış... Bu söz beyrinde yankılanırken Orhan donup kalmıştı. Bağıramadı, düşünemedi, konuşamadı oraya çivilenmiş bir

kaya gibi kaldı. Adam Orhan'ı sarsıyor, evine götürebilmek için çekiştiriyor, gücü yetmiyordu. Genç adam tam bir esriklik içindeydi. Arkadaşı yolun kıyısındaki arkta avucuyla su alıp yüzünü başını yıkamaya başladı. Biraz kendine gelir gibi olunca da, "Ben de ölmeliyim." dedi Orhan. Arkadaşı da "Biraz daha burada kalırsak Gülümser'in yakınları istediğini yapacaklar merak etme." dedi. Sonunda onu çekiştirerek ara sokaklardan evine götürmeyi başardı. Nilgün kapıyı açtığında neye uğradığını şaşırdı. İçeri geçirip yatırdılar genç adamı. Ne oldu kardeşim dese de, adam bir an duraksadıktan sonra aceleyle çıkıp gitti. Divanda bembeyaz bir yüzle yatan Orhan'a bakıp, "Allah aşkına ne oldu söyle. Belli ki Gülümser'le bozuşmuşsun, üzülme ona her şeyi anlatacağım, ben ikna ederim onu." Orhan, tepkisiz yatıyor cevap vermiyordu. Bir süre sonra Orhan'ı eve getiren arkadaşı bir doktorla geldi. Sakinleştirici iğne yapıldı. Birkaç tane de ilaç verdi "Yanından ayrılmayın, ama kalabalık da olmasın bir şeyler yedirmeye çalışın." deyip çıkıp gittiler. Nilgün bütün gün, bütün gece Orhan'ın yanında bekledi. Bir ara hafif kendine gelen adama az da olsa çorba içirebildi. Orhan, genç kadının gözlerine bakarak, "Asmış... Asmış..." diye tekrarlardı. Nilgün'ün kanı dondu. Adamın ellerini sımsıkı tutarken sicim gibi yaşlar akıyordu gözlelerinden. Bu yaşlar sadece tanımadığı kız için değildi. İnsanın ailesinin, öz evlatlarına yaptığı kötülüğü aklı almıyor, isyan ediyordu. Dayatılan buyruklara, çalınan hayatlara ağlıyordu. Acizliklerine, çaresizliklerine ağlıyordu. Ertesi gün çok bitkindi, neredeyse hiç uyumamıştı. Orhan'a bir şeyler yedirmem lazım diyerek kalktı. İçinden de sürekli, iyi ki gitmedim diyordu. Genç adamın karşısındaki divanda yatmış, yalnız bırakmamıştı. Yatağın kenarına oturup "Hadi kalk, elini yüzünü yıka-yalım." dedi yumuşacık ses tonuyla. Duymamış gibi öyle baktı Orhan. Öte yandan Gülümser'in ölümünü duymayan kalmamıştı. Annesi haberi duyunca hem üzülmüş hem de oğlunu merak ettiğinden görmek istemişti. Kapı çaldığında Orhan'ın arkadaşı diye düşündü Nilgün. Kapıyı açtığında eşinin anne ve babasını görünce birden yüzü asıldı. Kadın, "Kusura bakma kızım, biraz vakitsiz oldu ama..." deyince, "Ne demek anneciğim, buyurun!" dedikten sonra, kayınpederine asık bir suratla bakarak, "Eserinizi görmeye mi geldiniz?" dediğinde adamın suratı allak bullak oldu. Hazırlıksız yakalanmıştı. Şimdiye kadar herkesi sindiren, esip gürleyen adam donup kalmıştı. Nilgün devam etti. "Orhan'ın sizi görmek istediğini sanmıyorum. Ne kendi babamın ne de sizin hayatımızda artık yeriniz yok! Kaç kişinin hayatını kararttınız haberiniz var mı?" Kayıinvalidi içeri girmiş şaşkınlıkla, korkuyla gelinine bakıyor, bir yandan kolundan tutmuş, susturmaya çalışıyordu. Nilgün aldırış etmeden sözünü bitirdi, kayın pederinin konuşmasına fırsat vermeden kapıyı yüzüne kapamıştı bile. Adam hayatının şokunu yaşıyordu. Daha dünkü gelin ne cesaretle onu azarlıyordu. Eğer sevdiği bir arkadaşının kızı olmasaydı yapacağını biliyordu. Olanca gücüyle kapıya birkaç tekme attıktan sonra, "Bu saygısızlığının hesabını babana verirsin artık!" diye tehditler savurarak gitti. Kayıinvalidenin kocasından ödö kopsa da içten içe sevinmişti gelininin onu paylaşmasına.

Annesi, oğlunun yanına oturdu ama söyleyecek söz

bulamadı. Bazen sessiz kalmak konuşmaktan daha etkili olabilirdi. Kadın bir süre öylece oturduktan sonra oğluna sarılıp doyaya öptü. Kapıdan çıkmadan yolcu eden gelinine dönüp "Ona iyi bak, olur mu kızım?" dedi. Nilgün buğulu gözlerle başını sallayarak, "Merak etmeyin, biz iyi olacağız." diyerek kadına sarıldı. Aradan iki ay geçmişti. Orhan, aldığı ilaçların yanında Nilgün'ün olağanüstü ilgisi, anlayışı sayesinde ruhen olmasa da bedenen epeyce toparlanmıştı. Her gün hava kararınca Gülümser'in mezarına gidiyor, saatlerce orada kalıyordu. Eve döndüğünde Nilgün havadan sudan sohbetlerle kafasını dağıtmaya çalışıyordu. Genç kadın kaçmak istediği adamla gönül bağı koparmış, yanlış bir karardan dönmenin huzuru içindeydi. Bu kararda Orhan'ın rolü büyüktü. Adam gibi adam diye düşünüyordu Nilgün. Beton çatlaklarından çıkan filizler gibi yüreğinde bir şeyler yeşeriyordu. Artık Orhan'dan ayrılmak istemiyordu. Onun için bunun kolay olmayacağını bilse de.

Orhan mezarlıktan döndüğü bir gün Nilgün'ü karşısına aldı, "Ne olacağız biz? Sen akıllı bir kızsın bende akıl fikir kalmadı. Buralara sığamıyorum ben artık." dedi. Nilgün planını yapmış, sabırla Orhan'ın hazır olmasını bekliyordu. "İzmir'e teyzemin yanına gidebiliriz. Çok anlayışlı bir insandır. Bir ev tutarız. Her şeyden herkesten uzakta. Bu ikimize de çok iyi gelecektir. Okuma hayalimi gerçekleştirmek istiyorum. Senin hayalini kurduğun şey yok mu?"

Önce bir iç çekti Orhan. "Olmaz olur mu? Hep bir restoranım olsun istemiştin." "Tamam işte sen de hayalini gerçekleştirebilirsin. Birbirimize destek olursak üstesinden daha kolay geliriz. Ben artık kimseden korkmuyorum. Bu hayat bizim." Orhan kızın ellerini tutup sıktı. Sonra başını öne eğdi "İstedğin zaman da boşanırız." derken Nilgün Orhan'ın ağzını eliyle kapadı. Gözleri dolmuştu. "Ben artık bunu istemiyorum, bu konuda acele etmeyelim istersen." dedi. Orhan mahcup, Nilgün'ün yüzüne bakarak "Yaşadıklarımın sonrakı tek dayanağım oldun. Varlığın huzur kaynağım oldu, incinmeni asla istemem. Beni bekleyebilecek misin? Buna tahammülün var mı? Dahası bu sana haksızlık olmaz mı?" Soruları arkası arkasına sıraladıktan sonra ikisi de bir süre sustular. Nilgün; "Bana umut vermemenden daha acı olamaz hiçbir. Zamana bırakalım istersen." birbirlerini onaylayarak sarıldılar. Orhan: "Ne zaman gideceğiz peki?" dedi. Nilgün: "Valizlerimiz günler öncesinden hazır. Ne zaman istersen." dedi. Orhan yerinden doğrulup perdeyi aralayıp dışarı baktı. "Hava biraz kararsın, bugün çıkalım o zaman." Sesi biraz mahzunlaşmıştı. Mezarlık kasabanın çıkışındaydı. Artık Gülümser'e veda vakti gelmişti. Aracını yolun kenarına çekti. Mezar taşına sevdiğinin yüzüne bakar gibi baktı. Cebinden bir yazma çıkardı. Ona hediye almış ama vermek kısmet olmamıştı. Ağlayarak ve özenle taşla bağladı. İncitmekten korkar gibi toprağını okşadı. Kendinin bile zor duyduğu ses tonuyla, "Hoşça kal!" dedikten sonra arabasına binip asla dönmeyeceğini bildiği kasabadan uzaklaştılar...

M.Nihat MALKOÇ

İKİNDİ RUBAİLERİ

gün günden farklı değil

yoklar tünelindeyiz tükettik bütün var'ı
hayatın kışındayız kim küreyecek kar'ı
yelkovan can çekişir akrebin kısılacında
gün günden farklı değil birbirinin tekrarı

gönül kadehi

hayat, pençeleriyle saçlarımı yoldurdu
gül koymadı bahçemde, gonca iken soldurdu
kimine çeşmesinden âb-ı hayat içirdi
gönlümün kadehine gözyaşları doldurdu

sevginin prangası

sevginin prangası “fakat, ama, dolayı”
anlamayı deneyin duymak işin kolayı
sözün dudaktan değil yüreğinden dökülsün
ciladır samimiyet eksik etme cılayı

kaderin sopası

kişi kaybettiğinde ana ve babasını
ölüm ona giydirir ateşten abasını
gözyaşları tutuşur hasretin yangınında
başında hissedersin kaderin sopasını

akıl kantarı

selâm esenlik lâfzı gördüğüne ver selâm
gönül diliyle konuş eyle malumu ilâm
söyleyeceğin sözü tart akıl kantarında
dokunmaz idraklere gönülde pişen kelâm

muhabbetullah

gönüllerden kin değil, aşk ve sevgi sızmalı
nefret nefsin oyunu, bu oyunu bozmalı
muhabbetullah yatar ruhun derinliğinde
insan topraktan evvel yüreğini kazmalı

Gülçin Yağmur AKBULUT

GULYABANI

Yüksek zirvelere vuran hararet hissi, uyanmama sebep oldu. Gece lambası kullandığım için duvardaki saatin gece bir buçuğu gösterdiğini fark ettim. Su içmek için mutfağa doğru yöneldim. Ardımda bir tıptırtı sesi... Uyuyor muyum, diye düşündüm. Uyanıktım ve farkındalık duyum devasa bir güce sahipti. Arkama dönüp dönmeme konusunda gövdemle ruhum arasındaki ikilemin arasında sıkışıp kalmıştım.

Sabah kahvaltısını yapıp işe hazırlanmak için büyük bir gayrete soyundum. Kahvaltı masasında bana eşlik eden siluet, giyinirken de yanı başımdaydı. Bir meydanın ortasında çıplak kalmış gibi utana sıkıla giysilerimi değiştirdim. Adımladığım caddelerde, bindiğim otobüste yorulmak bilmeden sürekli beni takip ediyordu. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Gün boyu benimle çalıştı. Toplantıya beraber girdik. Koridorlarda beraber yürüdük. Yemekhanede karşımda oturuyordu. Çayı karşılıklı yudumladık. Aklımı kaçırıyor olmalıydım. Yakın bir arkadaşşıma açılmayı ya da psikiyatriste gitmeyi düşündüm. Önüme çıkan mayınlı tarla yürümeme engel oluyor, kimselerden yardım istemiyordum. Korkuyordum ve korkularımı belli etmemek için gösterdiğim çaba beni oldukça hırpalıyordu.

Ezel geldi aklıma. Çok fazla arkadaşım yoktu. Kabul etmeliyim ki biraz bencilce bir yapım vardı. Kendim dışımda olan bitenle pek ilgilenmez, bana dokunmayan yılan bin yaşasın düşüncesiyle örümü idame ettirirdim. Mesela yolda bir taş görsem arkamdaki insanın düşüp yaralanabileceğini bildiğim halde, o taşı yolun bir kenarına kaldırmak istemezdim. Ben düşmedim ya gerisini boş ver, deyip geçecek kadar duyarsızdım. Ezel, her ne kadar değişmem için çaba gösterse de bencilliğimi bir dirhem azaltamamıştı. Her zaman dertlerime deva olmaya çalışan Ezel'in bu kez bana yardımcı olamayaçağını hissederek vazgeçtim. Muhtemelen delirmiş olduğumu düşünecek, elimden tutup beni en yakın psikiyatriste götürmeye çalışacaktı.

Önümde arkamda beliren bu varlığın belli bir sureti yoktu. Rengi ya da biçimi... Belli belirsiz çizgilerden oluşan tasvir edemediğim bir kimliği vardı. Neydi? Benden ne istiyordu? Bilmiyorum. Gülmüyor, ağlamıyor; taştan ses çıkıyor, ondan bir işaret gelmiyordu. Emin olduğum tek şey onun varlığı ve bir sebepten dolayı sürekli beni izlediği idi.

Onunla başa çıkmak tam bir bilmeceydi. İhtimal, bu gidişle ya tımarhaneyi boylayacaktım ya da kaldırıp kendimi bir yerden aşağıya atacaktım. İyi de yaşamak istiyordum ben. El değmemiş umutlarım var. Kıtık kı-

ran yaşadığım hayattan sebepsiz beklentilerim. Dere tepe yürüdüğüm yaşam yolunda bulutları bir kenara istifleyip güneşe dokunmak için vaktim olmalıydı.

Aşağı yukarı üç aydır beraberiz iki bilinmeyenli bir denklemlerle. Annemin ruhunun ötelere göçüyle başladı beraberliğimiz. Annemin yokluğu mu peydahladı acaba bu imgesi belirsiz varlığı? Annem gül yüzlüydü. Hayat taşırdı damarlarından. Onun vasiyeti üzerine her ne kadar siyahları giyinmemeye çalışsam da beyaz pezerinli bir masal perisine de dönüşemiyordum. Annemin bende sevmediği tek yönüm bencilliğimdi. Beni dizinin altına alır uzun uzun nasihat ederdi. Onun benim için söyledikleri ise bir kulağımdan girer diğerinden çıkardı.

Fala bulaştım son zamanlarda. Bazen bir kahve fincanından bazen de çay telvesinden sorguluyorum kendimle baş başa kalabileceğim zamanı. Bir kitapta okumuştum. Ateş yakıp kovalamaya bile çalıştım adı meçhul hayaleti. Yaptıklarına ben bile inanamıyordum. Oysa bu gulyabani bana musallat olmadan önce hurafe diye vasıflandırırdım bu tür eylemleri. Oysa şimdi...

Acaba cinci bir hocaya mı gitmeliyim? İçime cin mi kaçtı? Mahallenin hacı hocalarını iyi bilen Nuriye teyzeden bir bahaneyle aldığım hocaların adresini günlerdir çantamda gezdiriyorum. Bir türlü gitmeye cesaret edemediğim bu adresten medet umacak kadar çaresiz bir haldeydim.

Ben önde o arkada iki gölge gibi dolaşıp duruyorduk. Acaba bir otobüse atlayıp ortadan kaybolsam atlatabilir miydim bu varlığı? Ya da sarp bir dağ başına çıksam... Yerin yedi kat dibine insem... Aklımda yorgun çelişkili bir zaman... Parçalar halinde değil, bütün halinde eriyip aynaların içinde görünmez olsam.

Hafta sonu gelmişti. Evin ihtiyaçlarını karşılamak için alışverişe çıkmalıydım. Her alışveriş öncesi yaptığım gibi sahile inip dalgaların ve martıların sesini dinlemeye başladım. Kıyıya vuran dalganın sahile attığı iki tane balığın can havliyle çırpındığını gördüm. Umursamadım, sırtımı dönüp kıyı boyunca yürümeye başladım. Sanki gizli bir güç yürümeme engel oluyordu. Geri döndüm. Balıklar çırpınmayı bırakmış, hafif hafif kımıldanıyordu. Belli ki ölüme meydan okuyabilecek güçleri kalmamıştı. Balıkları avuçlarıma içine alarak suya bıraktım. Önceleri sendeleyeden balıkların yüzerek gözden kaybolduklarını gördüm. Ben bile şaşırmıştım kendime, nasıl olmuştu da umursamazlığımdan sıyrılıp küçük canlıları yeniden yaşama döndürmüştüm.

Gönül huzuruyla balıkların kayboluşunu izlerken gulyabaninin adımı ünlendiğini duydum. Başımı ona

doğru çevirdim. Kaşı, gözü; boyu ve posuyla bir ben daha gördüm. Derhal sağ elimle sol elime dokundum. Çantamdaki aynayı çıkarıp bir kendime bir de ona tuttum. Artık emindim, benden iki tane vardı. Başımı avuçlarımın arasına alıp devrik sancıların eşğine savruldu. Aylardır beni takip eden varlığın nasıl oluyor da kendim olduğumu sorgulamaya başladım.

Konuşan bendim, dinleyen ben:

“Sel sularının nasıl yol aldığını biliyor musun? Yıkıp dökerek, önüne gelen her şeyi içine alıp yaşamdan silerek... Tıpkı senin daha önceden ellerinle derlediğin,

rüzgârla yıkılmaz duvarları yıktığın gibi. Ben senin içindeki bencil kişiliğindim. Kendi nefsinin herkesinkinden üstün tuttuğun için adım adım peşindeyim. Bugün göğün üstünde kendine ait bir yer edindin. İki canlıya hayat vererek uzun süredir daldığın rehavet uykusundan uyandın. Şimdi veda zamanı... Artık bencil olan benliğine, yani bana ihtiyacın kalmadı. Beni bir daha görmek istemiyorsan sakın bir daha egoist kimliğine geri dönme. Haydi, hoşça kal.”

Faik GÜÇLÜ

KİMSESİZ

ne güvercinler
tünüyor penceremize
ne ipi kopan bir uçurtma düşüyor
damımıza

gözlerimiz
nemli duvarların küfünde
günbegün
göğ kapalı bacalarda
gizliyoruz masalları
kesilmiş saçlarıyla rapunzel
tedirgin

sokaklarımızdan
ürkek geçiyor kediler
kırık pencerelerden gördüğümüz
sekip ekmek kırıntılarından
elimizi uzatsak avuçlarımız boş
yokuz
varlığa küfrettiğimiz günden beri
kendimizin çarkında
dönüp duruyoruz

Furkan DİLEKÇİ

SON MEKTUP

Karıncaların ayak seslerini duyacak kadar bir sessizlikte, okumakta olduğu kitabın kahramanına içli bir ah çekti. Güneşin veda etmek için hazırlıklarına başladığı vakitti. Sabahın ilk ışıklarında gelmişti kütüphaneye ve saatlerdir kitap okumakla meşguldü Bay Hardouin. Aheste bir ruhla okuduğu kitap kendisini adeta büyülemişti. Gelip geçen insanlar ona hayretle bakıyordu ki kendisi bunu anlayamamıştı. Çünkü kendisi saatlerce bir kitabın başından kalkmadan okuyabilecek kadar dingin bir ruha sahipti. Masalarda harıl harıl ders çalışanları görünce bir burukluk oturdu sinesine. Kendisi maddi imkanlardan dolayı okulu bırakmak zorunda kalmıştı. Ama kendi gayreti ile bir öykücü olabilmişti. Ve bu onun için en güzel meşakkattir. Okumakta olduğu kitabın kapağını kapatıp önündeki saman kağıda odaklandı. İlham deryasında kulaç atmaya başlayan zihninden feyz alarak gazeteye vermek üzere bir öykü yazmaya başladı. Cümlelerine başlamadan önce yoksulluğunu düşündü. Geçen gün kütüphanenin önünde sattığı öyküler ile 50 frank kazanmıştı ama yolda rastladığı yaşlı kadının haline acıyarak bütün parasını kadına vermişti. Ah şu yufka yürekli insanlar yok mu diye düşündü. Okuduğu romanlarda, yazarların her daim yufka yürekli insanlar olduğu kanısına varmıştı. O kendisine yakışanı yaptı. Bundan da asla ve asla pişmanlık duymuyordu. Belki kendisi Granada biletini alıp sevgilisine kavuşamamış olabilirdi ama yaşlı ve yardıma muhtaç bir kadının yüzünde mutluluk olabiliyordu. Yoksulluğunu irdeleyen düşüncelerden zihnini kurtarıp önündeki kağıda odaklandı ve bir öykü yazmaya başladı. Acıklı bir aşk öyküsü ile yarın yine Fransa'da çok konuşulacaktı. Öyküyü; kah iç çekerek kah gözlerinden yaş dökerek kısa bir sürede tamamladı. Okumakta olduğu romanın arasına koyarak kalktı ve gazete matbaasının yolunu tuttu. Daktiloya geçirdikten sonra teslim edecekti. Tabi karşılığında bir miktar para rica edecekti.

Dışarı çıktığı vakit kütüphanenin önünde duran gençliğe imrenerek baktı ve kıymetini bilmedikleri hayatın, hayal ettiği hayattan ibaret olduğunu anlayınca dünya kadar bir burukluk tam göğsünün üstüne oturdu. Bay Hardouin diye seslenen birini işitince olduğu yerde çakılı kaldı. Gözleri seslenen kişiyi aradı ama bulamadı. Aşinası olduğu bir sesti sanki. "Bay Hardouinsizi tekrar görmek beni ne kadar mutlu etti bir bilerseniz" diyerek tam karşısına dikildi, geçen hafta kütüphanede kitap okurken tanıştığı kız. Bu güzellik ve bu zarafet karşısında bir kez daha mahcup olmuştu. İlk gecenin bir yarısı tanışmış ve adını öğrenmeye bile tenezzül etmemişti; ikincisi geçen gün kütüphanenin önünde öykü satarken muhatap bile olmamıştı. Ama bu güzel kız sürekli kendisi ile konuşmak istiyordu. Ne diyeceğini bilmeden aklında az buçuk bildiği cümleler ile cevap vermeye yeltendi Bay Hardouin: "Merhabalar, sizi görmek de beni çok mutlu etti. Geçen

gün öykü satarken sizinle pek konuşamadım. Çok acelem vardı çünkü." diyerek konuşma sırasını karşısında duran kıza verdi. Daha adını dahi bilmediği bu kız bir yıldır mektuplarında aşık olduğu kızın yerini alacak diye çok korkuyordu. Halbuki geçen gün aldığı mektup ile bu aşkın bağları bir nebze olsa varlığını korumayı başarabilmişti. Ama şuan tam karşısında duran bu kız adeta başını döndürüyordu. Bay Hardouin, diyerek başladı sözlerine. "Biraz vaktiniz varsa konuşabilir miyiz? Sizinle muhabbet etmek, sizi daha yakından tanımak istiyorum. Bana kıymetli zamanınızdan bir parça ayırır mısınız? Sizin insanlara koyduğunuz hududu aşmak istiyorum." Bu sözler karşısında ne diyeceğini bilememişti Bay Hardouin. Karşısında o kadar kibar bir hanımefendi vardı ki onun sarf ettiği cümlelerin hiçbirine layık değildi. Tabi ki demekle yetindi. Kütüphanenin bahçesinde duran bankların birine oturup uzun uzun sohbete daldılar. İki genç birbirlerine ilk defa bu kadar yakındılar. Tıpkı yüreğinde mihman olan kızın varlığı gibi.

Aradan belli bir vakit geçtikten sonra tatlı bir tebesüm ile ayrıldılar. Akşamın doruklara ulaştığı âna kadar oturup muhabbet etmişlerdi. Ve şuan yüreği de zihni de aynı kişiyi tefekkür ediyordu. Yekparesinin çatısında dolanan karamsar muammalar bu sohbet ile dağılmıştı. Bir hafta öncesine kadar yüreği Granada'da yaşayan kıızı, zihni ise kütüphanede tanıştığı ve adını yeni öğrendiği Bayan Roesia arasındaki muammada kalıyordu. Ama sohbet esnasında Bayan Roesia nişanlı olduğunu ve çok yakın bir zamanda evleneceklerini dile getirmişti. Artık kalbi ve zihni sadece bir kıza tutukluydu. Bay Hardouin, sohbet esnasında mektuplarına aşık olduğu kıızı anlattı. Pek tabi bu muhabbet aşk üzerine ne düşünüyorsunuz sorusu ile değil, öykülerin gerçek mi yoksa kurgu mu sorusu ile başlamıştı. Bayan Roesia, okuduğu zaman büyülendiği öykülerin yazarını bulup muhabbet etme imkanını yakaladığı için ilk olarak bu soru ile başlamıştı konuşmaya. Bay Hardouin ise aslında yazdığı her öykünün kendi hayatında bir eleme denk geldiğini dile getirdi. Öykülerini yazarken kendi yaşamında tanıklık ettiği olayları tercih ediyordu. Geçen gün kütüphanenin önünde sattığı öyküler ile kazandığı parayı yaşlı bir kadına vermişti. Bunu diğer gün gazetede yayımlanmak üzere öyküleştirmişti. Bayan Roesia fırsatını bulmuşken neden öykü sattığını sordu. Bay Hardouin, bir yıla aşkın bir süredir mektuplaştığı kızın ahvalinden bihaber kalmamak için yanına gitmeyi düşündüğünü, aşık olduğu kıızı görmeyi her şeyden çok istediğini dile getirdi. Lakin bu cümlelerin sonuna hep yoksulluğunu ilave etti. Bayan Roesia karşısında duran Bay Hardouin'in bu kadar çabalayıp da çabalarının hep hüsrarla sonuçlanmasına ve iyi bir öykücü olmasına rağmen sefalet içinde yaşamasına çok üzüldüğü için çantasından çıkardığı 100 frangı ona uzattı. Bayan Roesia'nın

yoğun ısrarına dayanamayan Bay Hardouin bu parayı almak zorunda kaldı. Şimdi cebindeki 100 frank ile hızlı adımlarla tren istasyonuna gidiyordu. Nihayet Granada biletini alabilecekti. Birkaç gün sonra yüzünü dahi görmeden aşık olduğu kızı görecekti. İşte bu düşünce bile bugüne kadar çektiği kederi bir çırpıda silecek kudrete sahipti. Adımlarını hızlandırdı. Düşünceler ona yük olduğu için hızlı gitmesine engeldi. Kendisi ise bu düşüncelerden kurtulmak için her seferinde daha hızlı gidiyordu. Çünkü birkaç saat sonra şehir istasyonundaki bilet gişesi kapanacaktı. Hafiften yağmaya başlayan yağmura aldırış etmeden adımlarını daha da hızlandırdı. Yüzüne okkalı bir tokat gibi çarpan yağmur taneleri bedbaht düşünceleri tetikliyordu adeta.

Aldığı bileti tren kalkana kadar nasıl muhafaza edeceğini bilmiyordu. Nerede saklayacağını ve başına bir şey gelirse ne yapacağını da bilmiyordu. Saat de epey geç olmuştu. Bilet almak için istasyona gittiğinden matbaaya gidip öyküyü de teslim edememişti. Sessiz Coubert sokaklarında, yağın yağmura aldırış etmeden adım adım kaldığı pansiyona doğru ilerliyordu. Yüzündeki aylardır çektiği dert, keder, yoksulluk ve yalnızlık maskesi gitmiş yerine bir kâğıt parçasından ibaret olan biletin getirdiği mutluluk yer edinmişti. Özlemin ne denli güç bir duygudan ibaret olduğunu düşündü. Daha sonra kavuşmanın ise bütün güçlü savaşlardan galip ayrılmış bir imparatorun yüzündeki mutluluktan farksız olduğunu düşündü.

Bir an evvel pansiyona gidip yeni bir öykü yazma fikri düştü zihnine. Birde bunun mutluluğu eklenmişti yüzündeki mutluluğa. Adımlarını iyice hızlandırdı ve gölgesini geçmeye çalışan kedi misali yürüyordu. İç cebinde taşıdığı mutluluğun başına bir şey gelmesin diye ara ara durup kontrol etmeseydi daha önce gelecekti Bayan Nicola'nın pansiyonuna. Kapıdan içeri girdiği vakit locada duran Bayan Nicola'ya tatlı bir tebessüm atarak ilk merdiveni geçmek üzere meyillendi. Tok ve katı bir ses ile irkildi sonra. Bay Hardouin size mektup var cümlesini duyduğu vakit yüzündeki mutluluğa bir yenisini daha ekledi. Hızlı bir şekilde minnettarlık anlamları yüklü cümleler sarf etti ve hızlı adımlarla odasına çıktı. Masasının üstünde duran mumlardan birini yaktı. Mektup dörde katlanmıştı. Etrafa, mektubun katları arasına sıkışmış muhteşem bir rayiha yayıldı. Mektubu sessizce okumaya başladı.

Her bir kelimesine ayrı bir gözyaşı döktüğü mektubu bir kenara koyup boş sayfaya dakikalarca baktı. Bütün çabası boşa gitmiş bir çiftçi misali ağlıyordu. Şu andan itibaren hiçbir şeyin önemi yoktu. Sevmenin bile. Aklına gelen pesimist düşünceleri def etmek yerine misafir etmeyi tercih etti. Bileklerini keserken, kanı akarken ve bilinci gitmeden düşündüğü son şey buydu çünkü: Sevmek öldürür.

Halil CİN

ARZ BÜYÜSÜ

Yiğit Kerim Arslan'a ...

insanoğlu kendinin gaddarı sıkır ha sıkır
bir cam kırılır içerde
ne ses çıkar ne bir âh
yelkovan hüzne bulanır
köstekler derde

ruz-ı mahşerde dokuz atlı biri mahzun biri kırgın
gaybın galebe çaldığı kudretli vakitler
bir sıkıntı ki
yoğurur insanı
koyu bir tahrir çağırır şairi
verir sırtına kuvveyi
soğuk bir fısıltı: "bu asr cüzzam cüzzam!"
kırk kocanın ardında kalmış dul sessizliği
çağırır arzın büyü/sü çöldeki çocuğu
artık "yol da yok, ray da. o eski trenin yorgunluğu" da

Ramazan ÇETİNKAYA

BİR YÜREK VAR

bir yürek var buralarda unuttuğun
 biraz garip biraz sevdanın öksüzü
 hasretini yitik mevsimlerde arayan
 sessiz çılgınlığım var rüzgârların savurduğu
 nisan yağmurları gibi üşütmeyen
 sevgiler yağdıran mavi iklimlere
 -bir yürek var buralarda unuttuğun

belki bu mevsimde gelir heyecanıyla
 güller açar yüreğimde çiçek çiçek
 sevda mektupları yazarım bulutların üstüne
 'yine yaktım yar mektubun ucunu' diyerek
 umutlarım göçmen kuşlar olur da
 sevda kokusu getirirler aşk ülkesinden
 senin kadar olmayıp kıskansalar da
 gül goncaları ekerim yollarına şebnemli
 hayallerinde bile nefes nefes seni yaşayan
 -bir yürek var buralarda unuttuğun

bazen ilkyaz akşamları olursun benim için
 çaresizce çırpındığım geceler olursun
 gecenin bir yarısında hasretinle üşürken
 hayallerin gelir gözlerimin üstüne
 ısınırım tıpkı temmuz akşamları gibi
 senin yolunda bu adam mecnun olur da
 feryat figanları arş-ı alaya çıkan
 -bir yürek var buralarda unuttuğun

bir yürek var buralarda unuttuğun
 bütün umutları çağla mevsimine saklı
 ya yaşamak ya ölüm gibi bir yol başı
 ya cennet olur bu dünya ya da cehennem
 inanmışım ben sana can tanem bir tanem
 gözlerim ufuklarda elimde bir demet çiçek
 işte o gün yoldayım cennet meleği gelecek
 -bir yürek var buralarda unuttuğun

Ömer KARSLI

ÇAĞA SİTEM

bana bir çocukluk borçlusun
 bir gençlik hatta bir ömür
 ne karmaşık bir örgün var modern çağ
 ilişkilerin sıradan şehirlerin ürkütücü
 makineleşmenin çarklarında ezdiği insanlar
 gülmeyi unutmuş, varsa yoksa geçim
 bencillik kuşatmış sokakları
 kimse kimsenin umurunda değil
 oysa mirasçı yakınlığında değil miydi
 yanı başımızda tanımadığımız komşular
 herkes kendi kaybolmuşluğunda
 nereye baksak anlamsız
 ne yapsak tilsimini yitirmiş
 iyi gün dostları gülümsüyor etrafımda
 bir ağlasam sesim kaybolacak tenhada
 oy benim
 sahte kalabalıklara inat direnen yalnızlığım
 samimiyeti mi arıyorsun kayıp ilanlarında
 vardır elbet bir yerlerde
 muhabbetine doyulmaz insanlar
 kimsenin kimseyi aldatmadığı diyarlar
 belki sadaka taşları bile duruyordur
 ihtiyacı olanın dışında kimsenin el sürmediği
 haydi gel gidelim mahalle bakkallarına
 zimem defterleri kapatıp
 gariban sofralarına misafir olalım
 en çok da çocukların yüzü gülsün
 güzel ahlakı tamamlamaya gelen resul'ün
 sırtından düşmesinler diye secdeden başını kaldırmadığı
 kokusu cennet olan çocukların
 dönelim gel özümüze özünü yitirmişlere inat
 eşrefi mahlukat değil miyiz
 belki asr-ı saadet'ten bir rüzgar eser
 ısıtır iliklerimize kadar üşüdüğümüz insanlığımızı

Rıdvan YILDIZ

DİDAKTİK SON

kirli perdeler küflenmiş halı lekeli gece
yıkasam su buruşuyor parmaklarımda
hayal ölümü yalayıp geceye dua oluyor
öfkem dağlarımda yığılan buz kütlesi
bıçağa yatırdım kendimi dilim kan kırmızı
Allah bile 'sen kötü değilsin' diyor
bitmez nefretinden kurtulamıyorum
başım çok ağrıyor taşlar sivriliyor toprağın göğsünde
sütü bozuk bir akşam kendini avutanlara çok fazla
tutunacak bir yanı yok tenhamın
odalara adak kostüm değiştiren kapılar
hevesimi aldın kendi rolünü doğrultmak için
kirpiklerimi uzattım ellerinin üşüyen sessizliğine
renginden yoksun bir güneş ölü tarlalarda
asıl nereden başlamalı pişmanlığın tekrarı gözlerimiz
ve yüzüm infilak eder yamalı bir düşün sonunda
büyüdükçe eksik kaldım içim acıdı her yerde
gittiğinde değil sustuğunda terk ettin sen beni

Akif DUT

KAR YAĞIYOR

kar yağıyor mahcup bir edayla
incecikten
elif'in nazını hatırlatan bir savruluşla
kar yağıyor

gözlerinin karasını geceye emanet eden
genç kızların türkülerine nazire yapar gibi
tel tel dokunarak toprağın bağrına
sessiz bir nakarat eşliğinde
kar yağıyor

damarlarına
usare sıcaklığıyla yürüyen güneşe aldanıp
tomurcuk rüyası gören ağaçların yüzüne
bembeyaz bir uyku serperek
kar yağıyor

bir sabah
çiçeklenen yüzünü gösterince bahar
dindi kar
şimdi sadece saçlarımda izi var

Nurkan GÖDEMİR

YOKTA SIR

“...yok’ta var’ın belki de...”

var/ım
desem sevinsem
yok’u hatırlat bana
ölüm de var/ın içinde
şükrü hiç unutma de!

yok/um
desem üzülsem
var’ı hatırlat bana
hayat da var/ın içinde
şükrü hiç unutma de!

hayatla ölümle barış
gerçeğine ak karış de
öteyüzlü özumdost!

bu ten
bu can
ve dirim
ne senin ne benim

de, ne övün ne yerin!

sen benim hiç var’ı yok
var üzre de hiç kârı yok
gör ki h/için de ötesi yok

bu ne özge birr’yok’ işte!

yok’ta var sır/ kim bile
yok/ cânın nevbaharı
belki de

bu ten
bu can
ve dirim umu/n
O/nun
sevgisiyle
sonsuz/luğun

Adil BAŞOĞLU

SANATIN DOĞUMU

ey muktedir erk evreni kuran
 ey gök gürültüsü çarpışan ışığın
 ey haşmetli fırtına insanı doğuran
 ey doğum sancısı bilincin
 ey habercisi sanatın
 bu insanın bilinçli varoluşu
 bu asil sanatın doğuşu
 bu anlamın ilk kuruluşu
 ilk töz
 ilk neşe
 ilk acı
 ve ilk zarlar atıldı

istemenin sevinçli hissi
 güzelliğin coşkun imgesi
 seyretmenin esrik hazzı
 estetiğin nazenin fenomeni

sefiş sureti bengi anlayışlar
 safi sahih tinsel bakışlar
 duygunun metafizik derinliği
 tragedyaların doğuşu
 mitosların kavrayışı
 hayatın anlamı

apolloncu ateşte düşsel sanat yaratıları
 dyonyosçu suda esrik sezgiler
 şenlik var şenlik
 şölen başlasın
 kitaranın sözsüz ses akışı
 sakaerlabil'in asma bahçeleri'nden
 teslimiyet yakışır mı
 akıp duran dünya'ya
 ve insan aklına

piyanoda romantik beethoven neşe müziği
 pindaros'un flütünde olympos fantastik hevesi
 schiller'in sivri dilli messinalı gelini
 hırslarından koparıp istenci
 aynada güneş gözü'nün berraklığı
 okyanus kızları korosu'nun şen şarkıları
 ve sarsıcı yunan tragedyaları
 gülmeyi kutsadım oysa ben
 bilgi eylemi öldürmeden

dalınçsal hazzı getirdim
 kafkasdağı'nda işkencelerden
 prometheus'u kurtardım zincirlerinden
 diz çökün ey insanlar
 yaratıcını gör ey köhne dünya
 yeni sanata halk türküsü geldi
 arkhilokhos'tan akan ateş seli
 homeros'un destansı ve esrik düşselliği
 ve shakespeare'in uzun soluklu gerçekliği
 işte lirik sanat
 işte lirik şiir
 ey insan
 kendini bil
 ve ölçülü ol

ophelia'nın bilinen korkunç yazgısı
 silenos'un bilgeliği utandırır insanı
 delfoi kesinlikle söyledi
 oidipus çözümledi
 sfenks'in çözülmemiş bilmecesini
 ve bildi kötü kaderini
 doğanın kalbine işleyen işveli arp sesleri
 varoluşun çetin çilesini
 yok oluşun korkunçluğunu
 ruhların kaosunu
 ancak sanat eritti

bach'ın sonsuzluk ritimlerinin armonisi
 erkek affedilmez suç işlemedi mi
 kadın günahkârlıkla suçlanmadı mı
 belki kadın bin aşamada bunu yaptı
 erkek ise bir çırpıda buna kıydı
 haykırdı korkunç cadılar korosu
 ilk büyük suçu
 ilk büyük günahı
 umut pandora'nın kutusu'da kaldı
 pan büyük flüt üstadı
 ve tragedyalar insanlıkla vedalaştı
 meşakkatli
 ve şiddetli bir ölüm geldi
 ve şiir öksüz kaldı

güzel akla uygun diye mi güzeldi
 bilen insan erdemli miydi
 usa vurulan görgül dünya
 hangi hakikatle açıklanabilirdi
 başlangıçta koskoca bir kaos vardı
 keskin akıl düzeni kozmosu kurdu
 içgüdü müydü
 bilinç miydi

o yaratıcı erk neydi
 sokrates nasıl suçlandı
 baldıran zehrini nasıl içti
 platon diz çöktü ve onu izledi
 ve şiirlerini gözünü kırpmadan yaktı

müziğin mitli tini nereye gitti
 muhabbet tellâlları aşuifteler
 ve açıkgöz köleler
 nerede o şarkılar
 ah nerede o coşkular
 şimdi elimizde küstah bir sefillik kaldı
 karanlık uçurumun kenarında göveren çiçek
 naifliğin istencini tüketen sonsuz soluk
 yine de neşeyle sesleniyorum
 seni istiyorum
 seni istiyorum
 seni istiyorum
 ve sen yaşanmaya değersin

kuramın bağrında uyuyan rezil felâket
 evrensel değişmez geçerlilik
 ve tanrısal tek ereklilik
 kant'ın bitimsiz iyimserliği
 ve schopenhauer'un cüretkâr cesareti
 işte mutlak mantığın zaferi
 düşsel derin bir uyku seferi
 özlem dolu güç gecesi
 ve efkârlı yaşam seli

korkakça koşturur kuramcı kıyıda
 hayvanlara ad veren âdem'den
 iskender zamanı hatalarla körleşen
 coşkulu bir teveccühle
 müziğin dünyası kurulsun
 veresitatif şiirin doğuşu başlasın

bir yanda süren hüznün
 bir yanda pirüpak neşe
 duyarlılığın pastoral sanatı dinlensin
 tasavvurun doğuşudur idilin
 kelebek devinimi metamorfozu idealin
 kelimelerin imgeye dönüşümü
 duyguların şiirdeki izdüşümü

doğruluk ve varlığın dönüşümü
 sonsuz oluş ırmağın akış oyunu
 karanlık herakleitos'un
 aklı yakan diyalektik logosu
 geothé'nin çılgın gerçeği
 umutsuzca arayan faust'u
 dürrer'in yazgıyla savaşı şövalyesi
 haz denizinin dalgalarında rayihali sesi
 dünya'nın nefesinde yorgun gerçekler vardı
 herakles tüm gücüyle büyülü gökleri tutardı

hey ademoğlu ne arıyoruz
 nereden geldik
 nereye gidiyoruz
 bulabildik mi bunu
 en keskin bakışla hakikati arıyoruz

haydi be ne bekliyorsun
 koş uçsuz bucaksız gökyüzüne
 koş engin denize
 koş kendi içine
 şenlik var şenlik
 her yerde sanat müzik şiir güzellik
 şölen var şölen
 baksana her yerde büyülü büyük şölen
 haydi katıl sen de
 daha ne bekliyorsun

işte şimdi
 insanın aydınlık bilinci
 mucizevi müziği
 soylu sanatı
 ve lirik şiiri doğurdu şimdi...

Hızır İrfan ÖNDER

SÖZÜM KAR ETMİYOR

Sözüm kâr etmiyor artık dilime
İçimdeki hasret bitmiyor Leyla
Mecnun-u Sâni'yim acı hâlime
Kalbim sana isyan etmiyor Leyla

Ferhat olup delsem bütün dağları
Al senindir desem İrem Bağları
Kurban etsem sana geçmiş çağları
G/özünde değerim artmıyor Leyla

Saçlarımı ettim kuşlara yuva
Bu bendeki sevda sanma ki heva
Kıldım dertlerimi derdime deva
Gözlerin yâdımdan gitmiyor Leyla

Silinmez alnıma yazılan yazı
Demlenip aşkınla dillenir bazı
Ne baharı gördüm ne de bir yazı
Sükûti'nin kalbi yetmiyor Leyla

cemre aşk demektir
doğanın ezberinde
ilk önce havanın etini çimdikler
güneşin elleri
başlar bulutların kanatlarında
şimşeklerin düellosu
gözlerinin buğusu
suyu dansa kaldırır
utangaç
halay çektirir tohuma
toprağın içten arzusu

havanın seyir defterinde
saklı bir aşk tetikte
toprağın yüzüne üfler
rüzgar suyun buharını
tohumun bedenine toprak
dolar güneşten kopardığı
harını

mürekkebi yüreğinden
kalemiyle yazar adını
filize cemre
gözlerinden geçeriz
ezberimizdeki iklime

Kemal BAYRAKÇI

CEMRE

korkularım
 saman alevine döndü
 yüreğim kelebeğe yanıyor kanadım
 yine de uçuyorum ateşlere
 sanki ruhum çıkacak tenimden
 öyle uyanıyorum kan ter içinde
 iki taş arası canım
 canım eziliyor
 bakışların bir enkaz yığını ruhumda
 sanki nefesim yavaş yavaş gidiyor benden
 ödüm kopuyor sen gideceksin diye
 korkularım bir kapalı mahzen
 küf kokan duvarlarda
 kırık bir çerçeve içinde
 izlemek mi kaybettiklerimi
 kim düşünür ki bunları
 aklı yarı gidik ben mi
 yoksa delice seven herkes mi
 söyle korkmak benim de hakkım değil mi
 korkuyorum işte herkes gibi
 geride kalan herkes gibi

Ayşe ARSLAN

KORKU

Muhammet Yalçın AZİZOĞLU

AHİR ZAMANDA

bahçelerini
 iğrenç anılar ile
 süsleyenleri

vicdanlarını
 pazar tezgâhlarında
 vitrin edeni

dostluklarını
 sirk çadırında, kâğıt
 pula satanı

bahçemde açsa
 güldür demem gül bilmem
 ahir zamanda

satılır heyhat!
 ahlak erdem sadakat
 tin pazarında

su olsa içmem
 yangınım dökmem
 ahir zamanda

Akif NECİPSOY

ÖLÜMLE PASLANMIŞ

Nadir Aşçı'nın 2020 Ocak ayında Çıra Yayınları'ndan çıkan Ölümle Paslanmış isimli kitabı, iki soğuk ve menfi kelimeden oluşan ismiyle daha kapağını açmadan insanı duraklatıp silkeleyen bir kitap algısı oluşturuyor. Lâkin sayfalarını çevirdikçe okuyucunun kafasındaki bu ön yargı tümüyle değişiyor, sıcacık dizelerle karşılaşıyor.

Şiirlerde konu itibariyle somut anlatımdan ziyade insanın zihnini zorlayan ve modern çizgiler taşıyan soyut temaların işlendiği göze çarpıyor. Şairin bazen dış dünyaya dair izlenim ve gözlemlerini, bazen de kendi iç sesiyle yaptığı konuşmaları şiirselliğe dökerek ve düşündürten derin mısralarla anlattığı görülüyor.

Tamamına yakını 14 lü hece ile yazılmış, ancak durak kaygısı sıfırlanmış, uyak kaygısı ise azaltılmış, modern çizgiler taşıyan ve şiir ufkunu açan 61 sayfaya sığdırılmış 35 adet şiirden oluşuyor kitap. Biraz açmak gerekirse; hece ama modern çizgide bir hece.. 14 lü hece ama en çok kullanılan 7+7duraklı kalıbın çok az kullanıldığı, çoğu 6+8 ya da 8+6 olmakla birlikte durakları belirsiz hale getirilmiş hece. Fakat bahsedilen sıfırlanmış durak ve azaltılmış uyak kaygısı bilinçli olarak yapılmış. Yani şiirler okunurken, şairin isterse duraklı ve de sağlam uyaklı şiirler yazabileceği hissediliyor ve özellikle uyak konusunda bu hissi kuvvetlendiren birçok örnekle karşılaşıyor.

Kitabın ilk sayfasında okuyucuyu karşılayan Tanrı Misafiri şiirinin;

“taşları yosun bağlayan o dipsiz kuyudan/ sesini çekiyor çocuk, büyüyen sesini/ günler konuyor, tüy gibi kalbimin üstüne/ her ip taşıyamıyor her tesbih tanesini” şeklindeki dizeleri; henüz en başta, ilerleyen sayfalarda klasik hecenin dışına çıkan, modern çizgiye daha yakın şiirlerin beklediği izlenimini veriyor.

Şiirlerin somut olmayan temaları akılda kalıcılığı zorlaştırır ve benzer temaların kullanıldığı izlenimi verse de, yeterli dozda kullanılan modern imgeler ve insanı derin düşünmeye sevk eden dizeler okuyucuya

şiir keyfi vermeye ve ufuk açmaya yeterli oluyor.

Kitaptan anlatılan vasıflarına örnek olacak nitelikte alıntılarla geri kalan hususiyetlerini keşfetmeyi okuyucuya bırakmak en doğrusu olsa gerek:

“bize, hurma ağacından miras kalan hüznü!
çöktüğün yere kuralım evimizi yine
herkes gitti, bir ben kaldım kuyunun başında
ne örtsem kapanmıyor yara, şehrin üstüne” (Kuyu)

...
“evin hangi odasından taşar bilmiyorum
vaktinden evvel gelen, bir yanı sıcak veda
dinmiyor ağrısı, sahiden geçse de zaman
taştan yontulan eşya kadar eski bu yara” (Eski Yara)

...
“iç çekmeler erken gelen kışlar kadar uzun
yerini bulsaydı herkes... gerisi tevatür

âh! avluya konan kuşlar gibi mütevekkil
sanki, varıp da kapıdan dönmüş bir misafir” (Sudan Sebepler)

...
“yerle gök arasında bekliyor her şey
kitaba almadığı şiir gibi şairin
âh! tacir teveccüh edecek kimse kalmadı

ip ne kadar uzunsa, kuyu o kadar derin” (Nefesli Çalgılar)

...
“yokluk var elde avuçta, kalanı tevatür

İnsan dediğin, mahşerî bir yalnızlık zaten” (Göç)

...
“masum değilim olup da bitmeyen ne varsa
İnsan dönmeyince, insana dönmüyor kıble” (Geçekçeli Karar)

Son söz yerine; Ölümle Paslanmış, okuyucuyu gerek dış dünyadaki gözlemlerin gerekse içsel konuşmaların gizemli dizelere döküldüğü, dilde ve gönülde latif izler bırakması beklenen bir kitap olarak karşımızda durmakta.

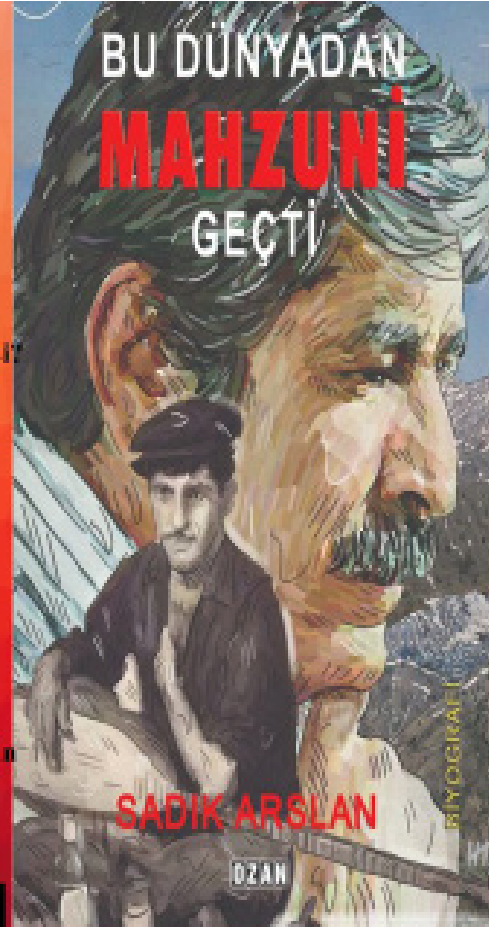

BU DÜNYADAN MAHZUNİ GEÇTİ

Sadık Arslan

- * "Çeşm-i Siyahım"ı kimin için yazdı?
- * Memleketi Berçenek yerine niçin Hacıbektaş'a gömüldü?
- * Vasiyeti neydi?
- * Mahzuni mahlasını kimden, nasıl aldı?
- * Gerçek doğum tarihi nedir?
- * Berçenek'teki okul yerine neden Alemdar'daki Lüflü Efendi Medresesi?
- * Mahzuni'de tasavvuf var mıdır?
- * Suna'yla evliliği niçin bitti?
- * Hakikatçiler, Yemliha Ertekin ve Maksudi ile dostluk nasıl başladı?
- * Köylüsü ve Hocası Aşık Mahrumî'yle ilişkisi nasıldı?
- * Alevi mi, Sünni midir?
- * Kimlerden, nasıl etkilendi?
- * Türkülerini hangi ruh haliyle yaktı?
- * Yeni Kuşak Mahzuni'ler kimler?

Bu kitap, bu ve benzeri sorulara yanıt verirken Mahzuni'yle ilgili doğru bilinen yanlışları düzeltmenin yanında bilinmeyen yönleriyle bir Mahzuni sunuyor sizlere. Yüzlerce arşivin taranması sonunda Mahzuni'yle gönül birliği içinde olan insanların görüşleri alınmış, onunla ilgili eserler incelenmiş ve elinizdeki bu kitap ortaya çıkmıştır. Kitap on ayrı bölümden oluşmuş, gerekli dipnot ve kaynaklar

TÜM SEÇKİN KİTABEVLERİ VE İNTERNET SATIŞ NOKTALARINDA

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Grup: YARPUZ Edebiyat Dergisi

Sayfa: Yarpuz Edebiyat Dergisi

[yarpuzedebiyatdergisi](https://www.instagram.com/yarpuzedebiyatdergisi)

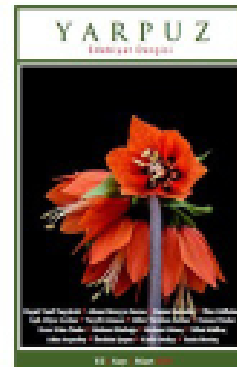
yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

0 541 629 9466

0 553 881 75 64

sözsüz

çağ ile kırılan o anahtar
açmasın artık
savaş dürtüsüyle kanlanmış geceyi

paslansın ıssız
yalnızlığın çelikleşen yanları
içimizde kalmasın
karalanmış bilmeceyiyle

o acı kışkırtısı
imdatlar oyalayan saati çıkart ağzından
ve dualar sarkıt çalkalanmış kalbinden
kalabalık lekeleri kalsın caddelerin
tenden önce ruhunu yıka

akşam çıkırığı
çıkarken gecenin çatlamış yanlarına
kan akıtan namlulara
göğsünü çevir
ve tut gözleri yas kuşlarını

uçur ellerinden
göğümüze
o sözsüz dokunuşları
bize aşk sufleri ezberlet

Yasin MORTAŞ

